

Attentat "Fy fan" (Rykkman/Border)

"Fy fan", som är Attentats senaste fullängdare, är både en nutidsdokumentation och något av en kulturgärning. Nutidsdokumentationen i och med att man är experter på att, på gammalt sedvanligt punkvis (utan att bli skitnödigt löjliga eller överdrivet arga), leverera texter om hur de själva upplever vad som är fel med samhället runt omkring oss alla. Kulturgärning tack vare att man gör sitt [bästa](#) och mest genomgjutna albumsläpp sedan 1978 då bandet startade. Dessutom lyckas man på ett fint sätt att sammanbinda dåtid och nutid utan att framstå som museumreliker eller nostalgiker.

Uttrycket "När tuggummi blev punk" (från låten "Sweet & Slade") har dånat ut ur mina lurar och högtalare [flera](#) gånger senaste halvåret och det summerar egentligen mycket om vad Attentat och deras musik handlar om. De har lyckats bevara vad som framstår som kärlek till tidiga 70-talets tuggummi-doftande glamrock och sedan mixat detta med mer frenetiska distade gitarrer och aggressivitet från den tidiga engelska 77-punken. Ta nu detta och mixa in Göteborg och stadens jargong så kommer du nära vad som idag kallas för Attentat.

Skivan "Fy fan" innehåller båda helt nya låtar och en handfull låtar som bandet har släppt som digitala [singlar](#), med en månads mellanrum, sedan i somras. De "gamla" låtarna har gått varma sedan de släpptes så de sitter redan som ett smäck, och är inte det minsta uttjatade utan känns som en bra grund för skivan att stå på. De något nyare låtarna som gör sin premiär på skivan är minst lika bra. Vilket gör att skivan innehåller tolv låtar som lätt skulle ha gjort sig lika bra som de andra som singlar och som helhet gör sig låtarna till en skön blandning låtar som fungerar som ett väldigt genomgjutet album.

"Fy fan"s finaste ögonblick är låtarna "Occupy Wall Street", "Sweet & Slade", "Majorna rock city" och den fullständigt fenomenala avslutningslåten "Sång till punkarna". Sen vill jag ge gubbarna en stor eloge att man vågar sig på ett samarbete med hiphopduon Silversystrar på låten "Prins", det känns som en friskfläkt som ger skivan ytterligare en dimension.

I och med den här skivan är det återigen bevisat att det är omöjligt att ta död på svensk punkrock, den blir bara och starkare och starkare för varje gång den kommer [tillbaka](#).

Lars Svantesson

About The Author

admin

Other posts by [admin](#)

Author his web site

05

03 2013